

WOUTER ROZEMA

ZILVEREN SCHULD

HarperCollins

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Wouter Rozema

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 7441 2

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Proloog

Crawford Hall was het symbool van de Londense elite. Aantrekkelijk, een tikje arrogant en altijd goed gekleed. Als zoon van Greyson en Celine Hall was hij de erfgenaam van de luxe warenhuisketen C.H. Die aspecten zorgden ervoor dat hij altijd met zijn ijsblauwe ogen op de cover van de Britse roddelbladen stond. Maar sinds kort was hij ook nog iets anders: de mijne. Er was ongelofelijk veel gebeurd sinds we elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Inmiddels waren we geen vreemden meer van elkaar, maar vriendjes.

Bij onze eerste ontmoeting was die mogelijkheid nooit in me opgekomen. Dat hij, de onbereikbare miljonairszoon, zou kiezen voor een simpele en bovendien misleidende journalist als ik. Ik was in zijn leven gekomen onder een valse identiteit. Ik was enkel uit geweest op de scoop die hij me kon bieden en bekommerde me niet om de persoon die achter zijn uitstraling schuilging.

Toch was het echt zo. Ik had het hart veroverd van Londens *golden boy*. En hij dat van mij. Langzaam begon dat idee tot me door te dringen, maar vaak genoeg moest ik mezelf hardop helpen herinneren dat het echt zo was. Net zoals nu, met onze hoofden naast elkaar en onze handen verstrengeld, liggend in het gras achter zijn grote landhuis. Eigenlijk vond ik vriendjes een kinderachtige term, maar ik moest toegeven dat we elkaar wel degelijk zo noemden. Al was dat alleen in het donker, fluisterend onder zijn satijnen lakens.

‘Wil je mijn vriendje zijn?’ had hij me gisteravond nog gevraagd, zoals hij bijna elke avond vroeg. En ik had, zoals ik elke avond deed, ‘ja, Craw, natuurlijk’ geantwoord.

Ik wist dat het een retorische vraag was. Crawford stelde hem niet

omdat hij benieuwd was naar het antwoord, maar juist omdat hij al wist dat het 'ja' zou zijn.

De situatie met Tybalt, Crawfords neef, lag nog vers in mijn geheugen. Slechts een paar weken geleden had ik iets verderop met hem geworsteld in de ondiepe vijver van het landgoed. Van het moment in het koude water herinnerde ik me niets meer, maar nog wel van wat daar aan voorafging. Dat ik erachter was gekomen dat Tybalt, samen met een groep gemaskerde vrienden, achter een aantal gewapende inbraken in de buurt had gezeten. Dat hij in het verleden ook verantwoordelijk was geweest voor de inbraak bij het huis van de Halls, maar ze hem door het masker nooit hadden herkend.

Maar ik wel. In een dossier van *Champagne Pages* was ik camera-beelden tegengekomen. Meteen had ik de leren jas van Tybalt herkend. Dat was een uniek exemplaar geweest, met details die niet te missen waren. De confrontatie met Tybalt achtervolgde me nog steeds. Het geweer dat hij op Crawford en mij had gericht. De achtervolging over het landgoed die volgde. En mijn angst, gierend door mijn lijf, als een werfelwind.

Moeizaam slikte ik.

'Wat is er?' wilde Crawford weten, en hij streelde even door mijn warrige, bruine krullen.

'Niets,' zei ik, om het gesprek geen sombere kant op te sturen.

'Denk je weer aan wat er is gebeurd?' vroeg hij, zijn bezorgdheid duidelijk hoorbaar in zijn stem.

'Ja,' gaf ik uiteindelijk toe. 'Maar geloof me. Het is niets.'

'Dat is het wel. Het is bizar hoe alles is gelopen. Hoe het zo ver heeft kunnen escaleren. En het is, als je het mij vraagt, ongelooflijk moedig wat je hebt gedaan.'

'Dank je.'

Ik liet mijn hoofd tegen zijn borstkas aan rusten. Het voelde fijn bij Crawford. Vertrouwd.

Sinds het overlijden van Liv, mijn huisgenoot en beste vriendin, was hij de eerste die me weer deze gevoelens van genegenheid en warmte kon laten voelen. Hij was de eerste die ik weer vertrouwde.

Crawford had Liv gekend. Ze waren bevriend geraakt bij C.H.; het warenhuis van zijn ouders. Zij was er geweest als medewerker, hij als zoon van de eigenaren. Hun levens waren totaal verschillend van elkaar. Liv droomde van een leven vol luxe, en Crawford was niets anders gewend. Toch was er een band ontstaan tussen de twee. Leefde Liv nu maar. Dan had ze ons samen kunnen zien. Maar tijdens een avond uitgaan had ze per ongeluk een glas opgedronken waar door Tybalt drugs in waren gestopt. Het was een ongeluk geweest. Als je een moordpoging tenminste een ongeluk kon noemen. Het glas dat haar fataal werd, was namelijk eigenlijk voor Crawford bedoeld.

‘Hier, neem nog een beetje. Alvast op mijn verjaardag.’

Een dun, donker straaltje rosé vulde het brede wijnglas in mijn hand. Terwijl ik ervan nipte keek ik eventjes naar de bosrand. In de verte kon ik de restanten van de vijver nog zien liggen. Althans, wat er nog van over was. Crawford had me die ochtend verteld dat zijn ouders hadden besloten om de vijver te laten leeglopen. Wat ervoor in de plaats kwam, wisten ze nog niet.

‘Die vijver betekent alleen maar onderhoud,’ gaf Crawford als argument, maar ik vermoedde dat de echte reden te maken had met Tybalt. Ze wilden niet worden herinnerd aan het feit dat Crawfords wraakzuchtige neef had geprobeerd om me te verdrinken.

Door die situatie worstelde ik nog steeds met het duiden van sommige herinneringen. Gelukkig was er dokter Hugh. Hij was de persoonlijke psycholoog van de Halls; een grijsharige en bedachtzame man die, zo vertelde Crawford me, een ellenlang geheimhoudingsverklaring had ondertekend. De Halls betaalden hem een enorm bedrag en ze waren zijn enige cliënten.

Op ‘dringend verzoek’ praatte ik nu ook af en toe met hem. Uit de

manier waarop de Halls hadden aangedrongen, maakte ik op dat ik eigenlijk niet kon weigeren. Maar de sessies waren over het algemeen niet vervelend. Al kreeg ik soms het idee dat dokter Hugh vooral bezig was met het peilen van wat ik me nog kon herinneren.

Ik weet niet waarom hij dat deed, maar soms leek het alsof hij erachter probeerde te komen of ik naar de pers zou stappen met het verhaal. Waarom zou ik? Ik was de mensen uit Crawfords leven in zeer korte tijd gaan omarmen. Niet alleen zijn ouders, maar ook de anderen met wie hij optrok. Zijn vrienden Archer en Vaughan, die ik nog steeds niet bij hun voornaam noemde. Victoria Cooper, die als rechterhand van meneer Hall alle belangrijke zaken van de familie regelde.

Hoe wereldvreemd ze soms ook konden zijn, het waren wel de mensen die het dichtste bij hem stonden. Het zou niet in me opkomen om persoonlijke informatie over ze te delen met de pers. En dat was eigenlijk heel tegenstrijdig, want dit alles was juist in gang gezet doordat ik op zoek was geweest naar een scoop over Crawford. Ik had me voorgedaan als één van hen. Een rijkelui-kind, zogenaamd ook met miljoenen op de bank. Alles om een primeur te bemachtigen voor *Champagne Pages*.

Er was een nieuw tijdperk aangebroken. Eén waarin ik geleidelijk aan steeds meer deel van Crawfords leven begon te worden. Sterker nog: zijn vrienden hadden me zelfs al in vertrouwen genomen rondom de plannen voor zijn aankomende surpriseparty. Dat vertelde me dat ik in de ogen van sommige van zijn vrienden een grens was gepasseerd; ze accepteerden me. Maar ik wist ook dat er anderen waren die me nooit volledig zouden accepteren. Ongeacht wat ik ook zou zeggen, dragen, drinken of doen. En ik kon het ze eigenlijk ook niet kwalijk nemen; ik was inderdaad geen lid van de Londense elite.

Ik was alleen heel erg goed in doen alsof.

Het voelde bevrijdend om met Crawford in de uitgestrekte tuin rondom The Winged Colt te liggen. De open lucht en het uitgestrekte gras

verschilden in alles van mijn eigen, kleine appartement in Brixton. Daar woonde ik nog steeds, maar elke uitnodiging van Crawford om langs te komen nam ik met beide handen aan. Het landgoed was groot genoeg om ons af te zonderen van zijn ouders of personeel. Wat er zich afspeelde binnen het landhuis ging volledig aan ons voorbij. Op dit moment waren we gewoon twee onbezorgde jongens die van elkaar hielden.

Ik wist dat Crawford het niet graag toegaf, maar na alles wat er gebeurd was, bleef hij het liefst ver weg van de wereld voorbij de toegangspoorten. Ik realiseerde me dat we ons hier niet voor altijd konden terugtrekken. De geborgenheid van de hekken rondom het landgoed waren een illusie. Vroeg of laat moesten we ons onder de mensen begeven. In dit geval zelfs vroeg, want morgen stond zijn verjaardagsfeest op het programma. Al wist Crawford nog van niets.

‘Zeg,’ mompelde hij, ‘dat cadeau dat je voor me hebt bedacht. Kun je alsjeblieft een hint geven, als ik het heel lief vraag?’

‘Ligt eraan hoe lief.’

Wat hij ook zou doen om me over te halen, ik mocht niets verklappen over zijn echte cadeau. Dat zou morgen plaatsvinden, in *Compteur du Cinquième Crabe*.

De beste leugens leken op de waarheid, dus had ik eerder al verteld dat ik hem mee uit eten zou nemen. Zo vermoedde hij in ieder geval niets als we morgen naar Mount Street zouden reizen. Alleen gingen we niet naar het visrestaurant voor kreeft en coquilles. In plaats daarvan waren Archer en Vaughan al lange tijd bezig geweest met de voorbereidingen van Crawfords surpriseparty. Hij had nog niets door. Aan mij de taak om dat zo te houden.

Hij dronk zijn glas rosé leeg en gooide hem zorgeloos in het gras, waarna hij een beetje ging verzitten. Ik keek naar hem; de blonde haren die hij normaal strak naar achteren kamde, vielen nu losjes voor zijn ijsblauwe ogen. Zijn overhemd met de opgerolde mouwen. Die ondeugende grijns op zijn gezicht.

Voorzichtig legde hij één hand op mijn heup en schoof hij een beetje naar voren.

‘Ik kan heel lief zijn, als het moet.’

‘Dat weet ik,’ zei ik. Mijn stem klonk een stukje hoger dan daarvoor.

‘O ja?’

Nu drukte Crawford zijn lippen voorzichtig in mijn nek, net boven mijn kraag. Een zachte siddering trok door mijn lichaam, alsof de temperatuur opeens een paar graden was gedaald.

‘Nou vooruit,’ kreunde ik zachtjes, terwijl hij doorging met zoenen, ‘één hint. We gaan uit eten bij Compteur du Cinquième Crabe. Om zeven uur.’

‘Dat... had je...’ zei hij tussen twee kussen door, terwijl zijn hand nu voorzichtig frunnikte aan de knopen van mijn overhemd, ‘al... gezegd.’

Ik gaf me aan hem over. Voorzichtig verschoof ik wat op het kleed waarop we lagen, zodat Crawford zijn benen aan weerskanten van de mijne kon planten. Met een zelfverzekerde blik, een die tegen het randje van arrogantie aanschuurde, keek hij me aan. Dit was de Crawford die we vroeger altijd op de cover van *Champagne Pages* lieten zien. De dominante, ongrijpbare versie. Het feit dat ik die kant van hem kende, maar ook de zachtaardige en lieve, benam me bijna mijn adem. Hij had zichzelf aan mij blootgesteld, op meer dan één manier. En bovendien was hij – gelukkig maar – ook geïnteresseerd in de verschillende kanten die ik op mijn beurt aan hem had laten zien.

Even bleven we zo liggen op het kleed, zwiingend en elkaar verkenkend met onze lippen, maar toen kropen we vrijwel gelijktijdig overeind. Hij knikte in de richting van het landhuis.

Ja, knikte ik terug. Op naar je slaapkamer. Naar dat grote bed achter de gesloten deur. Op naar elkaar, daar, in die stilte.

Het verbaasde me niet dat we inmiddels aan blikken genoeg hadden. Alles aan dit moment, de picknick en het vooruitzicht van ons onder

zijn zachte, satijnen lakens, leerde me wat ik moest weten. Crawford Hall koos voor mij, hij wilde mij. Mijn leugens hadden hem niet weggejaagd. De confrontatie met Tybalt had ons niet uit elkaar geduwd. Een toekomst als duo in de schijnwerpers leek hem niet af te schrikken. Ons verhaal was nog niet voorbij. Sterker nog, besepte ik op de trap naar boven, het voelde eerder alsof het pas net begon.

Hoofdstuk 1

Battersea Park lag erbij zoals gewoonlijk: in ontelbare groene pasteltinten en gevuld met bruisende groepen toeristen en Londenaren. Een zachte middagbries streek langs mijn gezicht. In de verte dobberde een grijzige zwaan met opgeheven hoofd door de vijver.

Het beeld voelde op een bepaalde manier vertrouwd. Het deed me denken aan de tijd dat ik Crawford nog niet kende en Liv nog leefde. Als ik maar hard genoeg mijn best deed, kon ik mezelf bijna voor de gek houden en doen alsof ze gewoon achter me liep.

Mensen hadden het altijd over de kracht van familie. Maar ik was het enige kind van twee drukke, afwezige ouders die volledig opgingen in hun bed and breakfast aan de kust. Ik moest zelf op zoek gaan naar de hechte relaties die anderen met hun familie hadden. Eerst met jongens uit de stad, maar die bleken uiteindelijk vaak oppervlakkig te zijn. Toen met studiegenoten, die na ons afstuderen ieder hun eigen weg gingen. Daarna met Liv. Op een bepaalde manier was zij als een zus voor me geweest. Mijn tweelingzus, bijna.

Haar gemis kon, net zoals nu, vanuit het niets op komen zetten. Ik hoopte echter dat Liv begreep dat ik vandaag iets minder aan haar probeerde te denken. Ik mocht me nergens door laten afleiden, want als ik Crawford straks zag, zou het aankomen op mijn acteerskills. Dat was iets wat ik eigenlijk had gehoopt om achter me te laten.

Op dit moment stroomde Compteur du Cinquième Crabe waarschijnlijk langzaam vol met groepjes mensen en al die gasten rekenden erop dat ik een onwetende Crawford naar het restaurant zou lozen.

Ik passeerde een groepje mensen die met opgeheven fototoestellen rondom een rondhuppelende eekhoorn stonden. Het beeld had iets treurigs, ook al wist ik dat de knaagdieren in dit park zo goed als tam

moest zijn. Toch voelde het alsof de fotografen inbreuk maakten op iets. Dat gevoel herkende Crawford maar al te goed.

Toen een van de toeristen een onverwachte beweging maakte, wendde ik voor een moment mijn gezicht af. Maar het was loos alarm; de man had enkel een tweede eekhoorn gespot, zittend op een tak achter me.

Terwijl ik de zware totebag over mijn schouders wat steviger ondersteunde, sloeg ik een pad in. Aan mijn linkerkant lag nu de Pump House Gallery. Ooit vertelde Crawford me dat het er spookte toen het gebouw leegstond. Nu werd het gebruikt als kunstexpositie. Ik herkende mezelf in het gebouw; de leegte die was opgevuld met inspiratie. Maar tegelijkertijd ook het gevoel dat er nog iets ronddwaalde, een schim van het verleden.

In mijn geval had die schim de vorm van *Champagne Pages*: het rodelijdschrift waar ik jaren had gewerkt aan spraakmakende verhalen over de Britse elite. Samen met Paige, mijn favoriete collega, had ik er alles aan gedaan om mijn baan te behouden. Diep graven betekende sappige details, en sappige details betekenden vaak weer hogere verkoopcijfers. We hielden niet altijd rekening met de personen waarover we schreven. Ze waren rijk, succesvol en beroemd. Bovendien voelden hun namen en gezichten aan als fictieve personages uit een boek. Wat maakten die paar onwaarheden of kwetsende teksten in ons tijdschrift nou uit? Ze zouden er vast niet minder door slapen. En slechte publiciteit was ook publiciteit voor een celebrity.

Dat was althans wat Wright, onze hoofdredacteur, ons probeerde wijs te maken. Ik was hem nooit echt gaan geloven, maar hij kon behoorlijk overtuigend zijn. Er was een periode waarin ik hem als mentor zag, iemand die verstandig en ambitieus was, in plaats van geslepen en sluw. Mijn infiltratie in Crawfords leven en de leugens die daarbij hoorden, hadden me langzaam gek gemaakt. Dat was dan ook de reden

dat ik mijn ontslag indiende op de redactie. Eerst dacht ik dat vooral Paige moeite zou hebben met mijn vertrek. Zij was immers degene met wie ik het meeste optrok. Maar het bleek Wright te zijn die mijn keuze niet kon accepteren. Tijdens ons laatste gesprek had hij me tot op het bot gekwetst. Zelfs Livs dood haalde hij erbij om me een laatste trap na te geven. Ik was blij dat ik niet langer voor hem werkte. Toch gleden *Champagne Pages*, Paige en vooral Wright elke dag nog even door mijn hoofd. Vandaag geen geesten uit het verleden, nam ik mezelf voor. Vandaag was een speciale dag.

‘Nate!’ klonk er vanuit de verte.

‘Jarige!’

Hij zat al op ons bankje. Dit was de plek waar we elkaar voor het eerst zoenden. Hier noemde hij me de mooiste jongen die hij ooit had ontmoet. Ik was er nog steeds niet aan gewend geraakt, noch aan het feit dat hij zich niet langer leek te willen verstoppen. Crawford droeg geen pet en zijn zonnebril had hij in zijn haar geschoven. Waarschijnlijk moest hij zich kwetsbaar voelen op dit moment. We waren dan wellicht vriendjes, maar alleen achter gesloten deuren. De pers en de roddelbladlezers wisten nog niets over ons, al kon een foto daar meteen verandering in brengen. Toch nam Crawford het risico dat iemand ons zou zien.

Ik ging naast hem zitten en drukte ik me even tegen hem aan. De grote grijns op zijn gezicht gaf hem, ondanks dat hij sinds vandaag negentwintig was, iets jeugdigs. Zijn dure parfum, waarin bergamot, narcissen en sandelhout waren verwerkt, rook vertrouwd. Het was alsof ik, enkel door bij hem te zijn, een zware denkbeeldige rugzak kon afzetten.

‘Geinig dat je eerst hier wilde afspreken,’ merkte ik even later op.

‘Hoezo?’ vroeg hij.

‘Nou, het is het tegenovergestelde van waar we straks heengaan. Compteur du Cinquième Crabe kan je nou niet bepaald vergelijken

met dit houten bankje. Dat weet ik gewoon, ook al ben ik er nog nooit geweest.'

Het voelde bevrijdend om over dit soort zaken niet meer te hoeven liegen. Natuurlijk was ik er nog nooit geweest, want het restaurant behoorde tot het duurste segment van Londen. De enige keer dat ik iets van de kwaliteit van Compteur du Cinquième Crabe heb mogen proeven, was toen Crawford een paar gerechtjes van het restaurant de bibliotheek had binnengesmokkeld.

'Als het aan mij ligt, blijven we gewoon hier,' stelde hij voor.

'Nee,' zei ik, feller dan de bedoeling was.

'Want?'

Daar was hij weer; die toon die me eraan herinnerde dat hij heel zijn leven was gewend om zijn zin te krijgen.

'Je bent jarig,' zei ik zacht, 'en je houdt van dat restaurant. Puur omdat ik geen... miljonair ben, wil ik die belevenis niet aan je voorbij laten gaan. We gaan geen fish-and-chips eten op je verjaardag.'

'Maar je hoeft jezelf ook niet in de schulden te werken. Laat mij de champagne betalen.'

'Dat is goed.'

Ik zei het enkel om de schijn op te houden. Als ik zou voorstellen om ook nog eens te trakteren op dure flessen champagne, zou hij ongetwijfeld vermoeden dat er meer aan de hand was.

Heel even dacht ik na over zijn opmerking. Die was ongetwijfeld goed bedoeld, maar toch frustreerde Crawfords houding me soms een beetje. In het leven van de Halls was alles te koop. Hij zou zijn familiefortuin nooit op kunnen maken, hoe erg hij ook zijn best zou doen. Ik daarentegen kwam uit een situatie waarin ik elke cent altijd goed kon gebruiken.

Toen herinnerde ik me mijn eigen cadeau voor Crawford. Dat had misschien geen honderden ponden gekost, maar het was wel persoonlijk. In mijn ogen was het van onschatbare waarde. Liefde was op meer manieren uit te drukken dan alleen met dure cadeaus.

‘Ik heb nog iets voor je.’

Opgewekt, maar ook zenuwachtig, haalde ik het boekenpakket uit mijn totebag.

‘Voor jou,’ kon ik een glimlach niet onderdrukken, al merkte ik ook dat mijn wangen warm begonnen te worden.

‘Ik heb het zelf samengesteld. Het zijn een aantal klassiekers en één nieuwer boek. Een paar van mijn eigen favorieten, maar stel je er niet te veel bij voor. Het is –’

‘Fantastisch!’ onderbrak hij me enthousiast, ‘lief en fantastisch, dat is het. Ze zeggen dat je door een boek weg te geven een stukje van je ziel meegeeft. Wist je dat?’

‘Nou,’ zei ik terwijl hij het pakket openmaakte, ‘deze stukjes samen vormen één geheel. Het zegt echt iets over wie ik ben. Dus dat wat betreft heb je gelijk. Hopelijk vind je het wat. Ik bedoel... Als je het niets vindt, dan heb ik de bonnetjes nog.’

Maar Crawford merkte mijn onzekerheid niet op en begon geboeid door een van de boeken te balderen. Terwijl ik naar hem keek, voelde ik hoe mijn twijfelachtige gevoel geleidelijk aan wegebde.

Ik had dus goed ingeschat dat hij het pakket, met titels als *The Great Gatsby* en *A Single Man*, kon waarderen. Mijn cadeau was niet suf, want het kwam regelrecht uit mijn hart. De boeken samen vertelden een verhaal. Een die ging over, als ik Crawford moest geloven, een uitwisseling van zielen.

Uiteindelijk was het net alsof we een paradijs voor twee hadden geboekt; met Crawford die door de boeken bladerde en me vragen stelde over schrijvers, thema's en de reden voor mijn keuzes. Er was niets leukers dan met hem over boeken te praten. Toch drong ik er uiteindelijk op aan dat we moesten vertrekken.

‘We komen te laat.’

‘Wat maken die tien minuten nou uit?’ sputterde hij tegen, al hees hij zichzelf wel overeind.

‘Ik wil gewoon op tijd zijn. Zeven uur is zeven uur.’

Ik hield mezelf voor dat Crawford, als hij eenmaal op zijn verjaardag zou zijn, mijn opdringerigheid zou vergeven.

‘Oké. Je hebt gelijk,’ gaf hij uiteindelijk gelukkig toe. Het kleine kwartiertje lopen richting Compteur du Cinquième Crabe zei ik zo min mogelijk, bang om op het laatste moment nog mijn mond voorbij te praten. Een paar dunne stroompjes zweet gleden over mijn ruggengraat naar beneden.

‘Na jou,’ zei ik, toen we eindelijk voor de grote glazen deuren van het restaurant stonden. Crawford duwde een van de deur open en stapte naar binnen.

‘Hè?’ hoorde ik hem mompelen. ‘Het is helemaal leeg.’

Zoals ik al had verwacht bleek het hele restaurant – op twee barmannen na – verlaten te zijn. Ze poleerden beiden een goud wijnglas in hun handen en keken ons geamuseerd aan.

‘U had een tafel voor twee gereserveerd?’ vroeg de ene, maar voordat Crawford kon antwoorden vulde de andere al aan: ‘Of een tafel voor... zeventig man?’

‘Zeventig?’

‘Surprise!’ klonk er in koor. Vanuit alle denkbare plekken doken mensen op. Achter de bar verschenen mensen en ook onder de tafels kwamen verschillende gasten vandaan gekropen. De metershoge gordijnen wapperden terwijl Crawfords vrienden ze aan de kant duwden. Overal zag ik bekenden. Zijn ouders. Vaughan en Archer. Victoria. Maar ook hordes breedlachende gezichten die ik niet herkende.

Terwijl Crawford vrijwel meteen werd omhelsd, liet ik de adem ontsnappen die ik – zo voelde het – de hele dag al inhield. Mijn eerste taak als Crawfords vriendje had ik succesvol uitgevoerd.

Terwijl hij opging in het feestgedruis zochten Crawfords ogen naar de mijne. ‘Jij,’ vormden zijn lippen vanaf de andere kant van het restaurant. Hij keek me zowel streng als geamuseerd aan. Alsof hij niet kon

geloven dat hij in mijn val was getrapt, maar genoot van elke seconde. Lachend haalde ik mijn schouders op en hief ik het glas dat ik kreeg aangereikt.

Even verdween hij in een groep zakenpartners van zijn ouders, die hem joviaal op zijn schouders klopten.

Ik keek naar hem. De wijsheid en tegelijkertijd jongensachtige houding waarmee hij hier stond. Het klopte. Wij. De openheid die er tussen ons was.

‘Gefeliciteerd,’ fluisterde ik daarom, zo zachtjes dat niemand anders het kon horen, ‘op ons. En op alles wat we niet langer hoeven te verbergen.’